

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5202/2020
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Добрила Милетић, адвокат из ..., против тужених Града Чачка, кога заступа Градско јавно правобранилаштво и Република Србија, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5481/19 од 12.05.2020. године, у седници одржаној дана 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле АА из ... изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5481/19 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 394/19 од 22.07.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбенин захтев тужиле па је у односу на тужену утврђено да је она власник пословног објекта број ..., продавнице „...“ у ..., улица ... број ..., површине 105м², постојећа на кп.бр. .../... К.О. ..., а по основу куповине на јавној продаји коју је спровео Општински суд у Чачку у предмету И 3867/03 и на основу решења И 3867/03 од 17.03.2004. године и 31.05.2004. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се у односу на тужену утврди да је она носилац права коришћења у делу од ½ кп.бр. .../... К.О. ... по основу куповине на јавној продаји коју је спровео Општински суд у Чачку у предмету И 3867/03 и на основу решења И 3867/03 од 17.03.2004. године и од 31.05.2004. године, што би тужени били дужни да признају и дозволе тужили да у јавним књигама упише своје власништво на објекту и право коришћења у делу од 172 кп.бр. .../... К.О. ..., као неоснован. Ставом трећим изреке обавезани су тужени, као солидарни дужници да тужили плате трошкове парничног поступка у износу од 100.665,00 динара а првотужени Град Чачак у износу од 6.625,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 5481/19 од 12.05.2020. године, ставом 1. Изреке, жалбу тужиле одбио као неосновану и потврдио пресуду Основног суда у Чачку П 394/19 од 22.07.2019. године, у ставу другом изреке. Ставом 2. изреке, жалба тужених Града Чачка и Републике је усвојена па је преиначена пресуда Основног суда у Чачку П 394/19 од 22.07.2019. године, у ставу првом изреке, тако што

је одбијен тужбени захтев тужиле да се у односу на тужене утврди да је она власник пословног објекта број ..., продавнице „...“ у ..., улица ... број ..., површине 105 м², постојећа на кп. .../... К. О. ... а по основу куповине на јавној продаји коју је спровео Општински суд у Чачку у предмету И 3867/03 и на основу решења И 3867/03 од 17.03.2004. године и 31.05.2004. године. Ставом 3. изреке преиначена је одлука о трошковима из става трећег изреке пресуде Основног суда у Чачку П 394/19 од 22.07.2019. године, тако што је обавезана тужилца да исплати туженом Граду Чачку на име трошкова парничног поступка износ од 67.500,00 динара. Ставом 4. изреке, обавезана је тужилца да туженом Граду Чачку накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је на јавној продаји коју је спровео Општински суд у Чачку у предмету И 3867/03, купила приземни монтажни објекат – продавницу „ББ“ која јој је досуђена решењем Општинског суда у Чачку И 3867/03 од 17.03.2004. године, за купопродајну цену од 631.000,00 динара, а предата јој је на основу решења истог суда И 3867/03 од 31.05.2004. године. Објекат има издату грађевинску и употребну дозволу привременог карактера. Извршни дужник А.Д. „ВВ“ ... који је било власник предметне продавнице, брисан је из регистра и више не постоји. Извршни суд је вредност објекта утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака за област грађевинарства, Зорана Лазића од 30.01.2004. године, о томе да је продавница „ББ“ саграђена у монтажној градњи као приземни објекат чија је вредност 630.144,54 динара. Тужилца је тужбу суду, у односу на тужене, ради утврђења права власништва на предметном објекту и права коришћења у делу од 1/2 на парцели кп. .../... К.О. ... на којој се објекат налази, поднела јер извршни суд, у својим решењима, није одредио „припадајући аликвотни део кп. .../... К.О. ... која представља део испод објекта и део који је неопходан за његову редовну употребу“.

Код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно, преиначујућим делом своје пресуде, одбио тужбени захтев тужиле да се у односу на тужене утврди њено право власништва на предметном објекту, а по основу куповине на јавној продаји коју је спровео Општински суд у Чачку у предмету И 3867/03. Такав тужбени захтев, у односу на тужене, тужилца је истакла јер није у могућности да своје право упише у јавне књиге. Међутим, предметни објекат је приземни монтажни објекат – продавница, а право својине на привременом објекту не може да се упише у јавне књиге. Такав објекат се користи на основу привремене дозволе надлежног управног органа, док њено дејство траје, али коришћење таквог објекта не спада у корпус својинских овлашћења. Ово због тога што је привремени објекат само привидно

непокретна ствар пошто се заправо ради о покретности по намени јер је извесно да ће, после извесног времена, бити измештен са места где се налази. Стим у вези, тужиља је на јавној продаји купила само објекат за који је исплатила тржишну вредност у износу који је судски вештак утврдио као вредност објекта грађеног у монтажној градњи „од лакших материјала“, пошто земљиште на ком се тај објекат налази није било предмет јавне продаје.

Тужиља у ревизији указује да решење Општинског суда у Чачку И 3867/03 од 17.03.2004. године није усаглашено са стањем уписа правног претходника тужиље у лист непокретности број ... К.О. ... у погледу означавања права коришћења од ½ кп. .../... К.О. ..., а да због те неусклађености она није стекла законом прописану могућност да поднесе захтев за упис свог права власништва на предметном објекту. Међутим, тужиља није у могућности да своје право власништва упише у јавне књиге због тога што се право својине на привременом објекту не уписује у јавне књиге, па је евентуално постојања несагласности у исправама без утицаја. Због тога се наводима ревизије тужиље неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић